

som kan holde Stik. Han meente ogsaa, at de, som siden den nye Matriculens Indførelse — han sagde, den havde bestaaet i 10 Aar, hvad jeg dog skal rette til, at det kun er 6 Aar — havde kjøbt privilegeret Hartkorn, vare gaaede ud fra, at den Fordeling, som da fandt Sted, vilde blive bibeholdt; det er ganske vist, det maae de have gjort, men i de 40 Aar, som laae imellem Forordningen af 1ste October 1802 og Matriculens Indførelse, maae alle de, hvilket vist er mange Flere, som have kjøbt, vare gaaede ud fra det ganske Modsatte, og jeg veed da ikke, om man skal tilskedsætte de Sidste for de Første eller man skal tilskedsætte de Første for de Sidste. Es-terat jeg saaledes har gennemgaaet, hvad der hidtil er fremkommet mod vort Minoritetsfor-
slag, skal jeg kun tilføie et Par enkelte Be-
mærkninger. Den høitærede Rigsdagsmand for
Holbæk Amts 1ste Valgfreds (B. Christensen)
udtalte igaar, at han ansaae vort Minoritetsfor-
slag for uigjennemsætteligt, og at han derfor ikke
vilde stemme for det, men vobliktelig stemme
imod det. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke for-
maaer at fatte, hvorledes den ærede Rigsdags-
mand kan være kommen til at vide, at vort
Forflag var uigjennemsætteligt; at vi ikke
kunne vide, hvad der her i Salen er gjennem-
sætteligt, det troer jeg, vi ved mangfoldige
Leiligheder have gjort Erfaring om; og at vi
meget mindre kunne vide, hvad der paa de
to næste Stadier, enhver Sag har at gaae for
at blive Lov, kan være igjennemsætteligt, det
antager jeg ogsaa. Jeg antager virkelig ikke, for
at blive ved Folkethinget, at, naar en Sag, som be-
handles af det andet Thing, der er under For-
handling, saa er Folkethinget ei istand til at
sige, om den, naar den kommer hertil i den
eller den Skikkelse, vil gaae igjennem, vil være
igjennemsættelig eller ikke; jeg troer ikke, at
det paagældende Thing selv kan sige det. Jeg
sætter f. Ex., at et Lovudkast var Forsamlin-
gens Medlemmer bekendt, forinden det kom
herind, uagtet det kom til dette Thing først,
saa troer jeg ikke, at nogen af det ærede Things
Medlemmer er istand til at sige: „dette Forflag
er i det Thing, hvoraf jeg har den Ære at
være Medlem, uigjennemsætteligt“, thi det veed
Thinget ikke og kan ikke vide det. Bliver dette

Lovudkast først behandlet i Landstthinget og
kommer derfra hertil, saa kan det være, at vi
forinden det andet Thing kom til sit Resultat
have sagt: „Nei, komme de til det Resultat,
er det aldeles ikke igjennemsætteligt i vort
Thing, og dog kan det godt træffe sig, at det,
naar det kommer her, kan vise sig at være
igjennemsætteligt. Jeg troer ogsaa, om man
vilde gaae noget videre, at turde sige, at,
førend en Sag er afgjort i de to Thing, vil
Regjeringen, vil Hans Majestæts Ministerium
ikke engang være istand til selv at sige, hvad
det vil beqvemme sig til at indrømme angaa-
ende den Sag. Jeg troer, at man i et givet
Tilfælde, naar man forud tænker over det,
let danner sig et Billede af det, som er endeel
forskjelligt fra det, man kommer til, naar Af-
gjørelsens Time kommer, og man skal give det
afgjørende Ord; jeg troer, at det ærede Mi-
nisterium meget godt selv kunde troe: „det er
umuligt, vi vilde aldrig kunne komme dertil,“
og dog kunde det maaskee komme dertil, naar
en samlet Folkethings- og Landstthings-Beslut-
ning laa for det. Altsaa kan jeg ikke ind-
rømme, at der er tilstrækkelig Grund til at
sige, at vort Minoritetsvotum er uigjennem-
sætteligt; derimod kan jeg godt forstaae, at det
er uigjennemsætteligt, naar vi selv forlade det
(Grundtvig: Ja!). Den samme ærede Rigs-
dagsmand sagde ogsaa, man skulde ikke nød-
tvungen gaae til det, man vilde indrømme,
men jeg troer, at det er urigtigt; jeg troer, at
man først skal søge at sætte igjennem hvad
man efter sin Overbeviisning anseer for at
være sandt og rigtigt, og man skal ikke give
Uffald paa noget deraf og gaae over til den
modsatte Mening, gaae over til Modpartens
Mening, førend man er tvungen dertil; jeg
anseer det for det Rigtige, kun at gjøre det
nødtvungen, og jeg kan aldrig beqvemme
mig til at gjøre det anderledes end nødtvungen.
Endelig, og det gjorde mig meest ondt at høre,
endelig sagde den ærede Rigsdagsmand, at et
Partie, som ikke kunde slutte sig sammen, saa-
ledes at endeel af dets Medlemmer kunde op-
give deres Overbeviisning for at følge en anden
Deel efter, et saadant Partie havde ikke den
tilbørlige Kraft og Styrke til at sætte vigtige
Reformer igjennem; jeg har altid troet om et